

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 8 του Οκτώβρη 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 216

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΑΔΕΕ. ΠΑΛΛΗΣ. Γράμμα στην «Ακρόπολη».
ΕΡΜΟΝΑΣ. Το Τελώνιο (δήγμα).
ΝΙΚΟΣ ΒΕΗΣ. Ο Πουλολόγος (τέλος).
Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ. Στη Νύχια (μετάφρ. από τα Σαντοκρινικά).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ. Ανέκδοτο ποίημα.
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. Κάποια ζητήματα.
Γ. ΖΟΥΦΡΕΣ. Οι χοροπαγγοί.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Απάντηση στον «Ερμώνα».

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ Το πρόγραμμα του Βασιλικού.
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ. Ο τελευταίος.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Ρήγας Γκόλφης.
Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Προάματα (Καινούρια Αστυνομία—Το Γεν. Δογιστήριο—Ο μαροναρισμένος Σακόραφος—Η Ψυχροφοβία της «Ακρόπολης»).

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΓΡΑΜΜΑΣΤΗΝ «ΑΚΡΟΠΟΛΗ» *

Φίλε Γαβριηλίδη,

Με ρωτάς πώς μου φάνηκε η πυρκαγιά των βιβλίων μου που τόσο γραφικά τη δηγήθηκε ο συνεργάτης σου Timeson. Νά σου πω την αλήθεια, με λύπησε υπερβολικά. Όχι γιατί κάηκαν τα βιβλία· τα βιβλία κι' αν καούν, ξανατυπώνονται. Μήτε γιατί τάχα πειράχτηκε το φιλότιμό μου· όσο το έθνος δε με καίει τον ίδιο, το νομίζω κέρδος μου, αφού ως τώρα όσους ζήτησαν το καλό του, όλους τους έκαψε με κάποιον τρόπο. Άς πεθάνω εγώ το φυσικό μου θάνατο, και με φτάνει.

Ό,τι με λύπησε είναι το νάφτη ή φτηνοπαλικαριά. Όπως τον περιέγραψε τον καμαρότο ο Timeson, τότε βλέπω, θαρρώ, με στυλωμένα τα σκέλια σαν Κολοσσό της Ρόδος και μ' ακουμπισμένα τα χέρια του στη μέση—με την ίδια στάση σαν όταν άνοιξε το παράθυρό του ο Ταρταρίνος και φώναξε σε φανταστικούς οχτρούς «Έλάτε όλοι, αν σας κοτάει!»—τότε βλέπω, θαρρώ, έτσι να καμαρώνει περήφανα το κάψιμο του χαρτιού. Με λυπεί που τους έχουνε μάθει των παιδιών τέτλια φτηνοπαλικαριά οι οχλοκράτες κι' οι δημαγωγοί. Αν την έδειχναν Λεβαντίνοι της Αθήνας ή ψεφτοδικηγόροι και ψεφτογιατροί ή ψεφτοδημοσιογράφοι σαν τον «Επο-

πα (μαλλιαρικά Πώπ), δε θα μ' έμελε· θάν τους καταφρονούσα. Με πικραίνει όμως όταν τη βλέπω σε νάφτες μας ή σε βουνήτους. Ήθελα αλλιώς να δείχνουν τα παιδιά την παλικαριά τους και την περηφάνια. Τους παίρνουν οι πολιτικοί το ψωμί της φανίλιας τους, τους άναγκάζουν άπελπισμένοι να ξειντέβουνται για πάντα στην Αμερική, τους βυζαίνουν το αίμα τους, τους έκαναν μπαίγιο τ' όνομά τους σ' άνατολή και δύση κι' ως τότε κανείς τους δεν έχει το θάρρος και το φιλότιμο να σηκωθεί και νάν τους τρέψει την κασίδα. Σάν ταξιδέβω κάποτε στην Ελλάδα, πόσες φορές δε μου κλαίγονται οι χωρικοί τα χάγια τους και την άπελπισιά τους. Η άπάντησή μου είναι μια πάντα «Γιατί δεν άρπάτε τη μαναβέλλα νάν τους »σπάστε των πολιτικών τα κεφάλια που σάς »ληστέβουν και σάς ξεζουμίζουν;» Κι' ή δική τους πάντα ή ίδια «Τί θές να κάνουμε; τί μας »περνά από το χέρι με τους δυνατούς; φτωχοί »άθρῶποι είμαστε» και τα τέτλια. Έκει ήθελα τα παιδιά να δείξουνε μια στάλα θυμό και φιλότιμο· όχι να καμαρώνουν που (άντιστάσεως μη εύσης) κάψανε λίγο χαρτί.

Άφτό είναι το πρώτο που με λύπησε, και με λύπησε κατάκαρδα. Έπειτα κι' ένα άλλο, που για νάν το καταλάβεις πρέπει να σου δηγηθώ το ιστορικό των βιβλίων. Σ' ένα νοσοκομείο εδῶ στο Λίβερπουλ, όπου είναι προσκολλημένη ή κυρία Παπαμόσκου, έφεραν άρρωστο άρκετά βαριά τον όλοστρόμπο ενός δικού μας

βαποριού· όνόματά δε λέω, επειδή σκοπός μου δεν είναι να τιμωρήσω. Η κ. Παπαμόσκου τούκανε συχνά συντροφιά, και συζητώντας μια μέρα μαζί του τα φριχτά εκείνα ιστορικά του 1901 τότε ρώτησε, αν είχε περιέργεια να δει τη μεταφρασμένη Γραφή. Έπειδή έδειξε διάθεση, του πήγε ή κ. Παπαμόσκου ένα αντίτυπο, που το διάβασε εκείνος άχόρταγα όλόκληρο μέσα σε διδ' μέρες. Όταν το πληροφορήθηκα, πήγα στο νοσοκομείο και του πρόσφερα μια Ίλιάδα με τον όρο πώς θάν την προσέξει. Η κ. Παπαμόσκου του ξήγησε ξάστερα-πράμα και γνωστό του—πώς τα βιβλία άφτά τα άποστρέφεται όλόκληρο το έθνος και τα καττρέχει, πώς ίσως θελήσουνε νάν του τα ρήξουνε στο γαλό, όπως έτυχε μια άλλη φορά· και του ζήτησε το λόγο της τιμής του πώς, αν τα δεχτεί, θάν τα διαφεντέψει. Ο όλοστρόμπος έδωσε το λόγο του και δέχτηκε τα βιβλία—τη Γραφή και την Ίλιάδα. Όταν έπειτα με το καλό έγινε και γύρισε στο καράβι του, μου έγραψε πώς κι' άλλοι συντρόφοι μου ζητούσανε βιβλία· μαζί με το γράμμα του έλαβα και γράμμα από ένα μηχανικό, νομίζω, του βαποριού που με παρακαλούσε νάν του στείλω μερικές μας δημοτικές φυλλάδες. Τιμή μου άφτό το νόμισα μεγάλη (και παρηγοριά) κι' έστειλα διάφορα βιβλία, καθώς και παρακάλεσα τον Ψυχάρη και τον Έφταλιώτη να κάνουν το ίδιο. Στέλνοντάς τα όμως έγραφα του όλοστρόμπου και του θύμισα το λόγο του, κι' έλαβα την άπάντησή του πώς είναι Κεφαλλονίτης και πώς όταν Κεφαλλονίτης δώσει λόγο είναι τελιωμένα πράματα.

Άφτό λοιπόν είναι το άλλο που με πικραίνει βαθιά, το πώς ένας πατριώτης μου, και μάλιστα νάφτης, δε σεβάστηκε το λόγο του. Τους πατριώτες μου τους θέλω να σκοτώνουνται διαφεντέβοντάς τον. Κακό και ψυχρό που δεν τότε φύλαξε μαζί μου, όμως ύπομονή· μά τί να πεις που δεν τότε φύλαξε και με την κ. Παπαμόσκου, μια χαριτωμένη κυρία που με τόση καλοσύνη τούκανε τόσο συχνά συντροφιά στην άρρώστια του; Και πώς να μη λυπηθείς και να μην κλάψεις ακόμα; Άφτά τα παιδιά κάθε μέρα σκοτώνουνται μεταξύ τους για φύλλου πήδημα—για ένα κρομμύδι που λείει ο λόγος. Έπειτα, όταν είναι να φυλάζουν το λόγο του προς μια κυρία, να διαφεντέβουν ό,τι άγιο έχουνε σ' άφτό τον κόσμο—την τιμή τους—τα βλέπεις τόσο ψόφια κι' άδιάφορα. Άς έλπίσουμε κών πώς ο όλοστρόμπος κι' ο μηχανικός το είχαν άφίσει το καράβι, όταν στήθηκε ή πυρκαγιά, που βλέπω τη βρήκε τόσο παλικαρήσα και πατριωτικά ο κοσμογύριστος κ. Timeson.

Μά κοίταξε τώρα τί έτυχε άκμή. Την περιγραφή του Timeson την πρωτοδιάβασα στην «Ακρόπολη». Λίγες μέρες κατόπι ένας φίλος

* Σημ. του «Νουμά». Το γράμμα του κ. Πάλλη στάλθηκε στην «Ακρόπολη» να δημοσιευτεί μά δε δημοσιεύτηκε.

μοῦ ἔστειλε μιὰ « Ἀθηναί », ὅπου ὁ Ἐποικ (μαλλιαρικά Πώπ) ξαναπερίγραφε τὸ ἐπεισόδιο καὶ ἔκραζε σὰ νικηφόρος πετεινὸς τὴν χαρὰ του, ἐπαινώντας τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ κτλ. Μὰ δὲς τί περίεργο! πῶς τὰ φέρνει ὁ διάβολος! Γυρνώντας τὸ πρῶτο κατεβατὸ, ἔπεσε τὸ μάτι μου σ' ἓνα ἄρθρο ὑπογραμμένο « Κοινοβουλευτικὸς », ὅπου παρατήρησα ἓνα φοβερὸ ἐξάφελμο τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ! Συγκριτικὰ του, ὅσα σαίρνει ἡ σκρόφα δὲν εἶναι τίποτα. Ἄν ἤθελα νὰ ξεδιχθῶ, δὲν εἶχα παρὰ ν' ἀντιγράψω ἐδῶ τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ τὸ φιλιππικό. Μὰ δὲν καταδέχουμαι. Ὅταν καμιά μέρα μιλήσω τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀλήθεις, θὰν τοῦ τίς πῶ ὅχι ἀπὸ πείσμα— ὅπως ὁ Κοινοβουλευτικὸς πού λυσσάει ὅταν τουρτουρίζει τώρα ἀπὸ τὴν δροσερὴν μεριά τῆς ἐξουσίας, καὶ τοῦ ἄβριο θὰ φωνάξει « Εὐγενέ » στατε καὶ ἀπαράμιλλε ἑλληνικὴ λαί! » μέλις βρεθεῖ ἀπὸ τὸ μέρος τὸ προσήλιο — θὰν τοὺς τίς πῶ πρὸς ὄφελός του καὶ ἀπὸ συμπονιὰ, ὅπως ἔκανε ὁ Φραγκοῦδης.

Πρόθυμος

ΔΔΕΕ. ΠΔΔΔΗΣ.

ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ. (Ῥγβδ. 10, 127).

Ἡ Νύχτα, προβαίνοντας, τρογύρου
Τηράζει, ἢ θεὰ μὲ τὰ πολλὰ
Τὰ μάτια τῆς ἐφόρεσε
Ὅλα τῆς τὰ στολίματα,
Κι' ἐγνώμισεν ἢ ἀθάνατη
Τὰ πάντα, κάμπους καὶ ρόβολα.

Διώχει μὲ τὸ φῶς τῆς τῆ μαυρίλα,
Καὶ φεύγοντας βρίσκει τὴν Ἀύγην
Τὴν ἀδερφή σὺν δρόμο τῆς,
Καὶ τῆς φορεῖ πλουσίματα,
Ἡ ἀθάνατη, καὶ τᾶφεργα
Τότες μὲ μιᾶς ἀφανίζονται.

Θεὰ, ποῦ σὺν δρόμο σου ἀναπαύεις
Κ' ἐμᾶς, σὺν πουλιὰ μὲς τῇ φωλιά
Τοῦ δέντρου, καὶ πετούμενα,
Καὶ ζωντανὰ ποῦ στέκονται
Στὰ πόδια, καὶ τὸ λαίμαργο
Ἰέρακα διώχνε μᾶς λύκαινες

Καὶ λύκους καὶ κλέφτες διώχνε ἐδῶθε
Γιὰ μᾶς καλοπέραστη γενοῦ.—
Ἄντις θυσίας ὕμνημα
Νικητήριον σοῦ πρόσφερα,
Ὡ θυγατέρα ἀθάνατη
Τῆς Μέρας, Νύχτα, ἀποδέξου το.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

— Γιατί, παιδί μου, δὲν πλένεις λιγάκι τ' ἄφτιά σου;
Εἶναι βρώμα γεμάτα.

— Ξέρεις, μητέρα; Τ' ἀφίω ἐπίτηδες βρώμικα γιὰ
νὰ τὰ συχαίνεται ὁ δάσκαλος καὶ νὰ μὴ μοῦ τὰ τραβᾷ.

Τὸ Γιαννάκη τὸν πῆρε ἡ μητέρα του νὰ φάνε στῆς ἀ-
δερφῆς τῆς. Στὸ τραπέζι ὁ Γιαννάκης ἔχαφτε τρομερὲς κομ-
μάτες.

— Μὴ, παιδί μου, δὲ θὰ μπορέσεις νὰ τὴν καταπιεῖς.

— Ὅχι, μητέρα μου, μπορῶ. Νὰ σταθῶ ὀλόρθος,
θὰ τὴν κατεβάσω.

Ο « ΠΟΥΛΟΛΟΓΟΣ »

ΤΟΥ ΚΩΝΤΙΚΑ 701 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 214 φύλλο τοῦ « Νουμά »).

Σὲ περασμένα φύλλα τοῦ « Νουμά » δημοσίεψα μερικὰ παράλληλα κομμάτια ἀπὸ τὴν Ἀθηنيώτικη καὶ Βιεννέζικη παραλλαγή τοῦ Πουλολόγου γιὰ νὰ δώκω δείγμα τῆς γλώσσας αὐτοῦ τοῦ δημοτικοῦ κειμένου. Πιὸ συγκριτικὰ καὶ διάπλατα γιὰ τὴ γλώσσα καὶ τὴ γραμματικὴ τῆς Ἀθηنيώτικης παραλλαγῆς θὰ μιλήσω στὸν πρόλογο τῆς συλλογῆς μου: *Carmina popularia graeca medii aevi e variis codicibus edita*. — Ὡστε δῶ λίγα, πολὺ λίγα λόγια θὰ εἰπῶ.

Ὁ κ. Krumbacher μιῶντας γιὰ τὴ γλῶσσαν τῆς Βιεννέζικης παραλλαγῆς λέει: « ἰδιαζούσης προσοχῆς ἄξιον καθίσταται ὁ Πουλολόγος διὰ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀποστροφὴν τῆς δημώδους γλώσσας » (1) Τὸ αὐτὸ μπορούμε νὰ διαλαλήσουμε κρίνοντας καὶ ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ Κουμνιώτου κῶντικα. Σὲ δαῦτον κιόλας τὸ ἀποστροφὴν τῆς δημοτικῆς γλώσσας εἶναι πιὸ σταθερό. Καθὼς ὅμως συμβαίνει σ' ὅλα τὰ δημοτικὰ μεσαιωνικὰ κείμενα ἔτσι καὶ στὸν Πουλολόγο ἀνακατέδονται λέξεις καὶ χρήσεις ἀρχαῖες καὶ παλαιαῖες μᾶζι μὲ δημοτικὰ καθὼς καὶ μὲ πλασμένες καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς συγγραφῆδες. Τὸ τέτοιο ὅμως γλωσσικὸ ἀνακάτωμα τοῦ πουλολόγου εἶναι πολὺ πιὸ μέτριο ἢ τὸν συγκρίνουμε πρὸς ἄλλα κείμενα. Στὴν Ἀθηنيώτικη παραλλαγή ἀρχαῖες λέξεις καὶ χρήσεις εἶναι π. χ. οἱ ἀκόλουθες: ἤρξαντο ὀβριῶν (στίχ. 33), ἐγείρεις (στίχ. 40), ἐγείρου (στίχ. 66, 100), ὕπιος (στίχ. 49), πίπεις (στίχ. 49), οὐκ ἤθελες ἐλθεῖν (στίχ. 147), ἀπῆρξατο (στίχ. 205), αἶμα τευμυμένον (στίχ. 313), ἐν μέσῳ (στίχ. 347), οἶδα (στίχ. 350), ἔρηος (στίχ. 351), ἤρξατο (στίχ. 60, 393, 431, 459, 470), ἤρξαντο (στίχ. 452), ποιῶ (στίχ. 455), ποιεῖς (στίχ. 474), οὐ ποιήσεις (στίχ. 482), κλ. κλ. κλ. κατὶ ὀνομαστικῆς τριτοκλίτης βασιλεὺς (στίχ. 133, 434, 448), νόραξ (στίχ. 389), ἔβρις (στίχ. 469) κλ. μερικὲς γενικὲς μὲ τίς κατάληξεις ας, ος καὶ εως, πολυάριθμες αἰτιατικὲς μὲ κατάληξεις αν, εν, ον, εἰς οὐδέτερά μὲ κατάληξη ον, κατὶ χρόνοι ρηματικοὶ σχηματισμένοι σύμφωνα μὲ τὸ ἀρχαῖον τυπικὸ π. χ. εἰρήσαν (στίχ. 59, 94, 120, 365), εἰπέ μοι (στίχ. 63), ἤκουσε (στίχ. 389), νὰ ὑποκλιθῶμεν (στίχ. 447), ἐστράφη (στίχ. 487), κλ. κλ. ἀκόμη κατὶ ἐνεστώτι τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου μὲ κατάληξιν ουν(ν) π. χ. καταβρωμοῦσι (στίχ. 134), θαροῦσιν (στίχ. 139, 176, 177), κάμνουσι (στίχ. 156), γνωρίζουσι (στίχ. 260), θαροῦσιν (στίχ. 292), τιμοῦσι (στίχ. 314), χρήζουσι (στίχ. 330), κλιζοπατοῦσι (στίχ. 343), φοβερίζουσι (στίχ. 444), καταδικάζουσι (στίχ. 453), λέγουσι (στίχ. 454), στένουσι (στίχ. 461), βλέπουσι (στίχ. 463), προσκυνοῦσιν (στίχ. 463), κλ. τὰ συχνότατα ἀρνητικὰ μόρια οὐ καὶ οὐκ καὶ οὐδὲν καὶ ἄλλα παρόμοια ποὺ χωρὶς καμιά ἐντιλογία μπορούμε νὰ βεβαιώσουμε πῶς δὲ στέκανε στὸ στόμα τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ στὰ χρόνια ποὺ γράφηκε ὁ πουλολόγος. Μὰ πιὸ πολλὰς καὶ ἀπὸ τίς ἀρχαῖες λέξεις εἶναι ἴσως κείνες ποὺ φαίνεται πῶς ἔπλασεν ὁ συντάχτης τοῦ ποιήματος αὐτός του. Τέτοιες, ἰδιόπλαστες δηλαδὴ τοῦ συντάχτη λέξεις, εἰπὼ τουλάχιστον νομίζω στὴν Ἀθηنيώτικη παραλλαγή τίς ἀκόλουθες: Λιμνοαναθρεμμένη (στίχ. 10), τζαφαροσκυλοπελαργὶ (στίχ. 25), καμηλοπελατάρη (; στίχ. 25), παλαιοδραπανομήτη (στίχ. 26), καμηλόδραχος (; στίχ. 65), μελανομαυροφόρος (στίχ. 68), ψεματοφωνορίκουσα (στίχ. 102), δελφινοθαλασσίτη (στίχ. 104), θαλασσοκοπάνιος (; στίχ. 105), παλαιοβραχοδαρμένη (στίχ. 105), παλατοπαιδευμένη (στίχ. 119), βρωμοχρωτόσημη (στίχ. 132), βρωμοστοχλόχρωτη (στίχ. 170), μίξοκατοφάρη (στίχ. 206), παλαιαναθρεμμένοι (στίχ. 216), καπουλαναθρεμμένος (στίχ. 236), τραυλοκηλαδοῦσα (στίχ. 306), μυριοκακοχυμένον (στίχ. 331, σύγρινε καὶ στίχ. 344) σκοτεινοπερατοῦσα (στίχ. 355). Τὸ παραξένον εἶναι ὅτι πολλὰς φορές σ' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν στίχο βρίσκονται ἀδερφοῦμένα μὲ ἀρχαῖα λέξη καὶ ἓνα δημοτικὸ τύπος καὶ μὲ δημοτικὴν χρῆσιν μᾶζι μὲ μὲ ἀρχαῖα. Ἐπειτα πολλὰς λέξεις βρίσκονται ἀλλοῦ μὲ συνίζησι καὶ ἀλλοῦ ἀσυνίζητες. Δὲς ποιὲς λέξεις βρίσκονται στὴν Ἀθηنيώτικη βεβαιὰ παραλλαγή — μὲ συνίζησι: ἀειός (στίχ. 1), παιδιοῦ (στίχ. 2, 435), ὀρνέων (στίχ. 3), ἀγριόφωνε (στίχ. 10, 441), παλαιοκάρι (στίχ. 17, 72), πουλιὰ (στίχ. 20, 400, 432), θαριά (στίχ. 21), ἐβαριώμενον (στίχ. 22), ἐγκωμιάσω (στίχ. 24), παλαιοδραπανομήτη (στίχ. 26), βρωμιάς (στίχ. 29), κουβουκλαρέα (στίχ. 36, 161), ποδιὰ (στίχ. 40), ακατόρρεα (στίχ. 42), ἀτιμὰ (στίχ. 43), δνάρια (στίχ. 48), ὁμοιάσεις (στίχ. 50, 82, 123), ἐλεεινὸν (στίχ. 70, 239), ἐκκλήσιον (στίχ. 73, δύο φορές), γιαιόης (στίχ. 76), καρφιά (στίχ. 76), ἀλήθειαν (στίχ. 80), σιδεροστήρια (στίχ. 84, 187), πύσης (στίχ. 85, 137, 399), χιονήσει (στίχ. 87), καπέλια (στίχ. 90), χωριὸν (στίχ. 91), παλαιοβραχοδαρμένη (στίχ. 105), ἀλγυαλὸν (στίχ. 106), διαβαίνεις (στίχ. 106), γιομαπίσεις (στίχ. 110), διαλαλήτην (στίχ. 116), μεσομβριανὲ (στίχ. 116), ὕφια (στίχ. 126, 131), διακονοῦσι (στίχ. 128), βασιλέως (στίχ. 129), μυριοκαπισμένη (στίχ. 132), σκουμπριά (στίχ. 133), μεθυσιὰ (στίχ. 134), περιγιάλι (στίχ. 136), γυαλὸν (στίχ. 136), παλαιοζέρασμα (στίχ. 149), μυριοκαπισμένο (στίχ. 149), μοιρολογίτρια (στίχ. 151), ὁμοιάζω (στίχ. 152), παλῖα (στίχ. 153, 499), ἐπιπιδία (στίχ. 156), ποδάρια (στίχ. 163, 394), μηχανία (στίχ. 171), ὁμοιάζει (στίχ. 186), πουλάκια (στίχ. 189), καρδιά (στίχ. 191, 195), ἀειὸν (στίχ. 199), παιδιὰ (στίχ. 210, 343), σπαθοκαταλυοῦνται (στίχ. 210), πουλάκια (στίχ. 213), χάδια (στίχ. 213), ἀντριωμένοι (στίχ. 215), παραγιαλίτες (στίχ. 222, 270), ἀφασιανὸν (στίχ. 222, 319), ἀφασιανὲ (στίχ. 223), κομμάτια (στίχ. 224), γερανιὸ (στίχ. 226), γαλάζιο (στίχ. 226, 288), μεσοφωνιά (στίχ. 230), ἀφασιανὸς (στίχ. 238), μυριοχρωμένον (στίχ. 245), μυριοσυνειδισμένον (στίχ. 245), χροεφειλέτης (στίχ. 246, 251, 255), δάκνις (στίχ. 258), σκιάδι (στίχ. 265), ἀπαιδευσιὰ (στίχ. 269), ἀδιάντροπε (στίχ. 281), μυριοχρωμένον (στίχ. 282), πτωχιάν (στίχ. 289), χέρια (στίχ. 327), κοινδοῦνια (στίχ. 327), πιάνω (στίχ. 329), ἀφασιανὸς (στίχ. 329), δριμία (στίχ. 329), μυριοκατησχυμένον (στίχ. 331), ταξείδια (στίχ. 345), κοιλιά (στίχ. 360, 364, 382), μούροια (στίχ. 378), παλαιογάδουρον (στίχ. 379), καταδιώχνουσι (στίχ. 385), σμυγίλιο (στίχ. 392, 393, 452, 493), γέλιο (στίχ. 394), πουλιῶν (στίχ. 394, 436), λιανὰ (στίχ. 394), κραιένται (στίχ. 395), διατὶ (στίχ. 396), πάπια (στίχ. 401, 416, 426, 491), βασιλεῖα (στίχ. 409, 454, 473, 487), γρεὰ (στίχ. 419), ἐξαδέλφια (στίχ. 420), ἀσκορδίαλος (στίχ. 424), λόγια (στίχ. 424, 450, 464), σκορδιῶν (στίχ. 429, 461, 485), γκαρδιώση (στίχ. 430), εὐγενιὰν (στίχ. 445), προ-

(1) Κρουμβάχερ: Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας... Ἑλληνικὴ μετάφρασις Γ. Σωτηριάδου. (Στὴ βιβλιοθήκη Μαρσέλης). Τόμ. Γ'. Ἀθήνα 1900, σ. 110.